

FEJES BÁLINT ÉS KOVÁCS GERGŐ KÉPRIPORTJA

Visszatérés jó Selmecre

Kétezer-kettő novemberében a IV. Béla-kör kis csapata néhány földrajzos vendégjátékkal kiegészülve Selmecbányára indult – Zakar Péter tanár úr szervezésében – a miskolci egyetemistákhoz csatlakozva. Róluk annyit kell tudni, hogy –Trianon ide vagy oda – bizony sűrűn visszajárnak a jó Selmecre, őrizvén egyetemük évszázados bányász hagyományait. Esténként a város fölé magasodó hegyek zegzugos utcáskáinak egyik házában hosszú asztalok koré ülnek, iszogatnak, énekelnek és emlékeznek. Gyertyafényben ülnek, és emlékeznek régmúlt időkre, diákokra, tanárookra kiknek emléke e patinás városkában és szertartásaikban máig elevenen él.

Utunk során először Besztercebányán álltunk meg. Gyönyörű belvárosában megfér egymás mellett a reneszánsz, barokk és a szocialista éra csillagos obeliszkje.

Nini! A barokk kapu címere a büszke múltat idézi!

A „jó Selmec” síkatorai a középkor hangulatába vezetnek vissza.

Selmechánya polgárai a pestistől való megmenekülésükben hálaából emelték a Szentháromságot ábrázoló emlélművet.

Azt mondják, szinte minden magyar település elmondhatja magáról: Nálunk is megfordult Petőfi! (A költő nevét bátran behelyettesíthetjük Kossuthéra vagy Széchenyiére.) Íme egy romos épület, melyben a jeles költő ugyan-csak diákoskodott kis ideig.

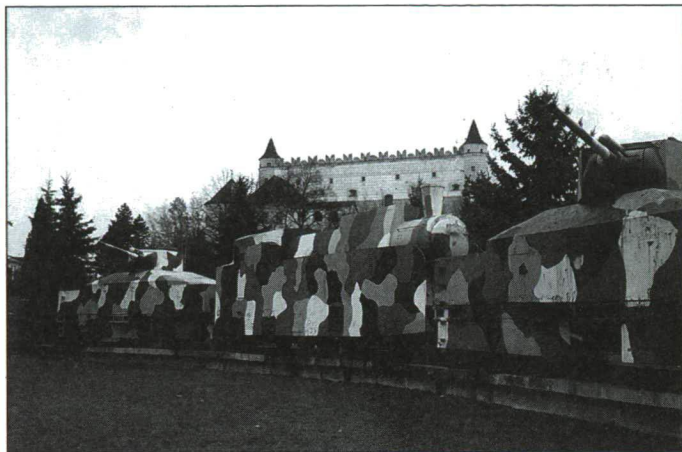

Selmecbánya bővelkedik azon helyekben, ahol szívesen – jó habzó seritallal – várják a messziről jött vendéget.

A város hegyeinek csúcsát a korai órákban még abszintos kigőzölgek fedik el.

Utunk utolsó állomása: Zólyom, melynek várát magyar eredetű, divatos színekben pompázó páncélvonat őrzi.

Itt született a magyar reneszánsz legnagyobb alakja, Balassi Bálint.